

ה"סימפוזיון" לרגלי מלאות 15 שנה לכניסת ה"בריגדה היהודית" ("חי"ל")

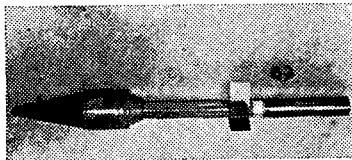
לחזית באיטליה, התופס מקום כה נכבד בחוברת "מערכות" זו, נועד לא רק לציין "יובל" אלא אף להכרת נסינות ולקיי חיים — אשר במקרים לא-מעטים ערכם עומד-בתוקפו אף כיום הזה, ויש ענין בכך כי הדורות החדשים בצה"ל יעמדו עליהם כראוי. בהתאם למטרה זו נקבע אף מבנהו של "סימפוזיון-בכתב" זה, גופי-ענינים המוצגים בזה-אחרי-זה: — "חילות-יסוד" — "שלוחות-הסיוע של הרגלים" — "הארגון לחיים בחזית" — "אל שטח-ההפקר" — "הצלפות", ובזאת נתונה תודת המערכת לכל אלה, אנשי הבריגדה לשעבר וקציני צה"ל כיום, אם בשירות פעיל ואם בשירות המילואים, אשר העלו את זכרונותיהם ולקחיהם במסגרת סימפוזיון זה ואיפשרו את ביצועו — ולרבי-אלוף ח. לסקוב אשר הקדים לו דברי-פתיחה והערכה.

הצגת הבעיות שבאופק הבטחוני וניתוח מושגים וסוגיות בתחום הצבא והמלחמה

יגונו מעתה ב"מערכות": הוכנס בירחון, בצד צורות-הביטוי שהיו נהוגות בו מקודם, אורח-הכתיבה המכונה "טור" (Column בלע"ז). המיוחד באורח-כתיבה זה, אשר הוסיף על החווית והענין שבכלי-מבטא רבים בחב"ה-העולם, הוא הביטוי האינדי-וידואלי שהוא מאפשר לבעל-ה"טור", הכוחר את נושאי-ו'מביע את דעותיו, לשתף את הקוראים במחשבתו ולדבר אליהם בסגנונו האישי. ממהותו של ה"טור" הוא כי אין מערכת הבמה "מזמינה" את הנושאים שיועלו בו ולא את הדעות שתובענה. אכן, ה"טור" ראי" (שלא כטוראים-מש) — הוא הנותן לעצמו, במסגרת אופיה הכללי של הבמה, את ה"פקודות" שלו...
 כבר בחוברת קצ"ו כתב סגן-אלוף ד"ר ישראל בר, בעל "מעמ"ד ת התצפית" (שמו של ה"טור" שלו) על "שמרנות וגמישות במחשבה הצבאית". הפעם הוא מציג בטורו זה את הבעיה — החריפה לא-פחות — של "נעורים ובגרות בצבא" (עמ' 7).

אחד מרבי-הענין בין דגמי נשק-האויב שנלקח שילל ב"תקרית-תואפיק" מסוף

ינואר, המוצגים בעמודים 81-80 של חוברת זו, יתכן שהוא המטול-הרקטי מתוצרת סוביטית, אשר פגזיו מופיעים ב"תצוגה" זו. באחת ההזדמנויות הקרובות (מעל דפי "מערכות" או "צקלון") תנתן יריעה רחבה-יותר של תיאור כלי זה ואורחי תפעולו.

בנודע הוא כי מסע-סיני של צה"ל נחשב למופת של מהירות בלתי-שכיחה. אך נראה כי לא רק במבצעים כך — אלא אף באימון. הנה, צבא ארה"ב הוא שגיבש את אורח אימוני הקליעה לפי שיטת „אש-הקרב“ (בלע"ז — Trainfire) אך צה"ל, עד מהרה, החרה-החזיק אחריו בהנהגת שיטה זו. ברם, כלי-המבטא של כוחות-העתודות של ארה"ב (דיביזיות ה„משמר-הלאומי“ ו„צבא העתודה“) מבשרים עתה כי שם הושגה התקדמות — ומצפים לכך כי בשנת 1962 תושלם הנהגת „טרנינג-איר“ בעוצבות אלו. הסבר לשוני זה בעיתוי ובקצב שבין ארה"ב לישראל הנו, כמובן, פשוט מאוד. לנו „אין זמן“, והצורך באימוני-קליעה תכליתיים-ככל-האפשר הוא צורך דוחק. „נגיד ומצוה.“ סא"ל אלחנן אורן מביא עתה (בעמ' 70) את תרומתו למאמץ ה„תכלות“ מהיר ויעיל ככל-האפשר של אורח אימוני-הקליעה.

תוכנו הרגיל של „מכתב לקצין-מילואים“ — העלאת נושא טקטי הדרכתי מסויים

(בדרך של ספור על מעשה שקרה, ציון הטעות או החולשה שנתגלתה באורח-הפעולה — וניתוח הלקח והסקת מסקנות-מצריכות לעתיד).

אחת לקצין מילואים

הפעם מנתח ה„מכתב“ (עמ' 75) מושג: — מחשבתו

של קצין פלוני על „צוטי הדרכה „סדיריב“ לשיפור האימון במילואים“ — להגבת בעלי-ה„מכתב“, הרואה אמנם תפקיד נכבד לצותים אפשריים מעין-אלה, אולם לא אימון ביחידות, כי אם בשיפור יכולתם של מפקדי-המילואים. קוראי „מערכות“ מוזמנים (ואין הכוונה לאנשי מילואים בלבד) לחוות בכתב את דעתם לטובת צד זה או אחר ב„דו-שיח“ שהועלה כאן, לפירסום בחוברות הבאות.

שתי נקודות-ענין מצוייה ב„הטעיה בעומאין“, הניתנת במדור „זרקור על המזרח

התיכון“ (עמ' 82) — עצם הידיעה על מצבי-הדברים בפנית-ערב מרוחקת ועטופת סודיות זו — והדוגמא של תפעול טקטי גמיש וזריז (ומלווה באטעיה מושכלת) של יחידות קטנות אך כלילות-אימון, בחבל טקטי אשר הנו הררי ומדברי כאחת. הפגיון המכונף הוא סמלו של ה„שרות האוירי המיוחד“ (שא"ם), אשר יחידותיו הוועקו לזירה זו. הכתובת אומרת „המעזי — מנצח“.

הרשימה „הגנת עמדת תותחים“ מאת סרן אריה לוי, אשר נתפרסמה בחוברת „מערכות“ קכ"ו, לא רק שנכתבה במסגרת תחרות רשימות לזכרו של סג"מ בן-ציון לבנון ז"ל (כפי שצוין שם) אלא שאף זכתה בה בפרס ראשון. לצערנו נשמטה תוספת-ציון זה ממקומה בשולי הרשימה הנ"ל, ועם כל הנגיעים בדבר הסליחה.

(המשך „מי ומה בחוברת“ ראה בעמ' 89)